

Незагоєна рана

Коли цвітуть садки, це місце рясно вкривається біло-рожевим цвітом, а восени наче набат гупають дозрілі яблука, нагадуючи про тих убійних сапожинців у роки воєнного лихоліття.

Раніше тут одиноко стояв обеліск загиблим односельцям, - воїнам Радянської армії, що загинули у роки Великої Вітчизняної війни, - розповідає сільський голова П.М. Кальчук. Тепер на цьому місці спільний меморіал радянських воїнів і воїнів ОУН УПА.

Ми об'єднали загиблих односельчан, - говорить далі колишній сільський голова, а нині пенсіонер В.М. Самойлюк. Це наша історія і я думаю розділяти її не треба, заради майбутніх поколінь. Тепер на одній стелі ліворуч викарбувані імена Радянських солдат, праворуч повстанських бійців. Всього 134 імені, а ще у підніжжя обеліска де написано "Вічна слава воїнам 1941-1945р." могила старшини М. Алієнко та невідомого солдата. Сапожинці пригадують, що першого привезли сюди і похоронили з почестями десь із Гощі, а другого підібрали після бою під Самострілами. Тепер вони вічним сном спочивають разом в братській могилі.

Хоча односельці були в різних арміях і боронили рідну землю від чужинців на різних полях бою, - продовжує далі Петро Миколайович, їх об'єднала одна любов до рідної Вітчизни і не дивно, що імена рідних братів, або батька і сина на різних

стелах бо кожен із них у ті грізні часи лихоліття відстоював свою правду, свою волю. Оглядаючи цей скромний меморіал пригадалися давні чутки, коли один житель Сапожина на фронті отримав зірку героя Радянського Союзу і йому дали відпустку з поїздкою в рідне село. З тієї відпустки солдат у свою частину не повернувся, а пішов до хлопців у ліс. Там і ходив з тією зіркою. Дізнавшись про це радянське командування висадило на Сапожин десант для його ліквідації. Зав'язався нерівний бій, але живим у руки він не здався. Одні говорили, що застрелився, інші, що підірвався гранатою коли його оточили. Імена таких героїв і вирішили сапожинці увіковічнити на стелах "Борцям за волю України" і поставити їм пам'ятний хрест, щоб таким чином хоч трохи зробити примирення з обох сторін.

Втілити задум в життя взялися місцеві жителі П.М. Бойко, брати Олег та Микола Ящуки, Петро Якимчук та інші. До речі

активний учасник цього задуму Бойко - помер не дівдавшись завершення комплексу. Його брат за участь в ОУН був засуджений до 20-ти років ув'язнення. Загинув на Воркутинських копальнях. А на його дружині одружився Петро Матвійович, щоб продовжити рід повстанський.

Тепер до святого місця поклонитись приходять, як одним, так і другим воїнам бо всі вони були односельці-земляки і віддали своє життя за рідну Україну. А син колишніх в'язнів Магдану Миколи Карповича та Ольги Федорівни Забужків, - Володимир, тепер на громадських засадах наглядає за цим комплексом в порядкуванні якого брав активну участь його покійний батько.

...Знову осінь, знову падають до долу стиглі яблука, знову буде цвіт навесні, а життя продовжується, залишаючи за собою незагоєну рану війни.

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ

